

дна ладія и двадесѣтъ мѣжіе могатъ да ѣѣ грабнѣтъ прѣди него.

Мышеловецѣтъ не бѣше свѣршилъ още думѣтъ си и Мазаніелъ бѣше вече правъ, обрѣжи ся отъ главѣ до пѣты, намѣтиѣ намѣталото си на рамо, свѣка по-юначныѣ отъ войскаритѣ си и като ся завече съ тѣхъ на пристанището, върли ся въ еднѣ ладіѣ и отплува въ морето.

Слѣдъ малко друга една ладія ги срѣща и единъ гласъ въ тъмнинѣтъ попытва—кой е!

Рыбаринѣтъ познѣ гласѣтъ на Шатильона и като ся въсправи като вѣдѣ застрашителнѣ.— Мазаніелъ, отговори, Господарѣтъ ти! Мѣсто на народныйтъ начальникъ. Утрѣ ще намѣришь у дома тѣзи който чакашъ тука.

Макаръ и смаянъ и стреснѣтъ, Маркызѣтъ искаше да остане или поне да ся качи въ ладіѣтъ при рыба-ря.... Но уплашенныѣ му ладіеры теглихъ лопаты на задъ и го извезохъ на брѣгѣтъ.

А слѣдъ единъ часъ, галерата на Подкралѣ, като влѣзе въ Неаполското море быде обладана, и Мазаніелъ наистинѣ намѣри въ неѣ Дукиѣтъ и Маріѣ, които прѣди да съмне още въведе въ пристанището и ги затвори въ твърдыниѣтъ на св. Лаврентіѣ.

А слѣдъ това прати до Подкралѣ едно таквозъ писмо: “— Ваше Высочество, дѣщерѣ за женѣ; вы ако имате единъ залогъ азъ имамъ два, и тѣхныѣ главы ми ся поручаватъ за женѣ ми..... когато щѣте споразумѣваемы ся за размѣнѣтъ, а до тогазъ, азъ ще държѣ въ твърдыниѣтъ си двѣ селянѣ, както вы еднѣ Подквалицѣ.”

И слѣдъ като изгрѣваше наистинѣ огрѣѣ еднѣ товарнѣ талигѣ въ който бѣше дукиѣтъ и дѣщерѣ и облѣчени въ селскы дрехы и подгавряны отъ народа, както Пузолянѣтъ отъ Испанцыѣ.

А въ този жестокъ ходъ непознатъ нѣкой си на три пѣтя приближава до Мазаніела и му казваше съ едно чуждинско